

		Osztályozás	
Budapestre vonatkozó ujságcikkek			
Szer	<i>Magyar Tibor</i>		Hely
Cím	Josephine Baker énekel...		Idő
Forrás:		<i>Ujság</i>	Személy
	<i>1958. VI. 7.</i>		Helyszám
(Hely)	(Idő)	(Köt. v. füz.)	(Oldal)

484.751

A nagy premier forró hangulata izzott fel a pillanatban, amint az »Entrée Josephine« zenéjére Baker a színpadra lépett — s tartotta bűvöleté-

ben a nézőket a »J'attendrai« kedves melódiájú üzenetével végződő éjszakán. A vendég tüneményes színésznő és változatlanul ragyogó revücsillag

— miként az volt 1927-ben, első budapesti szereplésekor is.

Amikor először járt itt, egy hónapig vendégszerepelve a Royal Orfeumban, s éjszakánként a Moulin Rouge-ban, a charleston és a Párizsban akkor reveláló »meztelenség« korszakában. Bakerről, a »fekete« nőről azt írta Karinthy Frigyes — (minthogy a rendőrállam hipokrita cenzúrája még a szobrok ruhátlanságát sem tűrte és az Orfeumban Josephine Bakert fel kellett öltöztetni banánfüzérés szoknyájába) — »Nem te vagy a nagy Babylon!... És mennyi szemérem van a te meztelenségben!« Mert a művészete akkor is csak emberséges volt. Abban az időben tehetségének a hatása még Spenglert is befolyásolta, aki Josephine Baker színpadi szereplése nyomán repítette fel a kérdést: mi lesz, ha az elnyomott fajták tehetségük elementáris erejével elindulnak meghódítani a világot?...

S ma, ugyanaz a Josephine Baker lép a közönség elé, kreol bőrének változatlan báriosságával, a párdúc hajlékonyságával és kérésűségével, s annyi bájjal, játékanak árnyalt, a gyöngédségtől a dévajságig terjedő tónusaival és

hangjának minden érzést ki-fejezni tudó ragyogásával. Mi a műsora? A »J'ai deux amours«, a nagy Josephine-dal... A »Dans mon village«... A »La vie en rose«... Angol slágerek. A modern táncszámok, köztük egy calypso és egy »csa-csa-csa«...

De ahogyan az egész fel van építve, járásának és kis táncainak koreográfiájával, elemlyült színpad- és közönségismerettel — élmény!

*

A lekiismeretesség jellemző leginkább.

Hajnali utazás után, egész délután próbált a zenekarral, maga állította be a színpadot és adott utasításokat a fővilágosítónak meg a függönyhúzóknak. A bőröndjeit, színpadi ruháit és kellékeit maga csomagolta ki. Az előadás kezdete előtt, az öltözőben, amíg a zenekarvezetővel még egyszer mindent megbeszél, fél szemét az öltöztetőn tartotta, aki nekiállt a ruháját vasalni. Észrevette, hogy a színén vasalja. Igen kedvesen, kivette a vasat az öltöztető kezéből és maga végezte el a munkát, egy zokszót sem ejtve.

Szerény, egyszerű nő az öltözőben, ragyogó a színpadon, de fáradhatatlan, a művészek belső nyugtalanságával küszködő lélek is...

— Mademoiselle! — szólítja magához a műsor befejezése előtt színpadi tolmácsát, Mikes Lillát és kézen fogva

viszi a mikrofonhoz, hogy mondja meg a közönségnek, most egy olyan dalt énekel el, amelyben az emberek testvérisége jut kifejezésre; gyerkdál! lesz.

S gondosan ügyel a tolmácsolt szavak hangsúlyára is, hogy pontosan kifejezzék a gondolatát. S bűvöletes kedvességgel énekl el a nagy »mondanivalót«: szeretni kell a világ minden gyermekét.

Magyar Tibor